

førft vil jeg opholde mig ved, hvad det egentlig er, der har fremkaldt Situationen. Den ærede Confeilspræfident fagde forleden Dag, forfaavidt jeg ikke hufker feil, at det var os i dette Thing, fom vilde fætte ham Stolen for Døren; men jeg har en anden Opfattelse, nemlig den, at det er Regjeringen, fom vil fætte dette Thing Stolen for Døren, og til denne Opfattelse er jeg kommen ved at betragte Situationen og dens Udvikling fra Begyndelfen af. Naar jeg betragter, hvad der ligger til Grund for, at det danffe Folk fil fin Frihed, og naar jeg fer paa, hvilken Betydning denne Frihed virkelig flulde have for Folket, kommer jeg netop til det Refultat, at det er Ministeriet, der vil fætte Folkethinget Stolen for Døren og vil kue den Indflydelse og Ret tilbage, fom Friheden og Grundloven hjemle det danffe Folk. Meningen med den frie Forfatning er dog nemlig den, at Folket ikke alene flulde have Leilighed til at tale med om, hvorledes Staten flulde styres, og hvorledes Lovene flulde gives, men at det ogfaa flulde have en virkelig Indflydelse paa, at hele Statsftyrelfen gif frem ad en Vej, fom var i Overensftemmelfe med Folkets Onfter. Betragte vi nu imidlertid Udviklingen, har Folket da i Virkeligheden havt nogenfomhelft Indflydelse? Se vi hen til de Reformer, der ere bragte frem af det flørre Flertal i dette Thing, finde vi, at de beftandig ere vifte tilbage fra Regjeringens Side med det Svar: Vi kunne ikke tage imod dem. Vi have fundet os deri; vi have navnlig fundet os deri forrige Aar og iaar, og vi have indskrænket os til at hævde den Myndighed, vi havde, ved Finantsloven. Vi opnaaede dette iffor, men ikke nok med at man iaar fom fædvanlig har hindret de Reformers Fremme, fom Folket onfter, har man ogfaa iaar villet tilbagestrykke den Bevillingsmyndighed, fom det danffe Folk ifølge Grundloven har ved Finantsloven. Man har mødt os ved disfe store og vigtige Spørgsmaal og fagt til os: Derfom I ikke ville give den og den Bevilling, blive I opløfte; thi vi ville have den, og man har fagt: Derfom I ville have det og det Spørgsmaal ftaaende paa Finantsloven, blive I opløfte; thi vi ville ikke have dem der. Man har med andre Ord fagt: Derfom I ikke ville indrette Finantsloven faaledes, fom vi ville have den, blive I opløfte, thi vi ville have den faaledes og faaledes, og nu ftiller man os endelig i Udfigt, at vi, derfom vi ikke ville høre os, ville komme ind i en provisoriff Tilftand. Seg Spørger: Hvor er nu den Ret og Frihed, fom er given det danffe Folk ved Grundloven? Reformerne kunne ikke gennemføres, og Bevillingsmyndigheden flal trykkes tilfide og ingen Betydning have. Det er det, jeg kalder at fætte Folkethinget Stolen for Døren; men det er Noget, vi ikke kunne modtage. Den ærede Confeilspræfident fremftillede en provisoriff Finantslov fom Noget, der kunde have ffadelige Følger, men, naar vi allerede under den nuværende Tilftand

ingenfomhelft Indflydelse have hverfen med Hensyn til Gjemmefpørelfen af Reformer eller paa Bevillingsmyndighedens Gebet, mener jeg, at denne provisoriffe Finantslov ikke i Realiteten kan have Noget at betyde for os. Vi behøve ikke at frygte den, men jeg tror, fom jeg har fagt, at det er dem, der udftede den, fom behøve at frygte den. Den ærede Finantsminister drog Sløret tilfide for dette forte Spørgelfe — fom det er blevet benævnt, hvorfor jeg ogfaa nu vil bruge denne Benævnelfe — og vifte det fom Noget, der flulde ffremme os, og fom det, hvormed han vilde hævde Magtftillingen. Den ærede Minister fagde jo nemlig, at det gjaldt Magtftillingen; men gjaelder Kampen om Magtftillingen, er der et andet Raaben i Danmarks Grundlov, fom Folket vil benytte til at hævde fin Magtftilling. Sagen er ikke endt med, at der udftebes en provisoriff Finantslov; thi Et er at udftebe den, men et Andet er at føre den igjennem. Den høie Regjering maa være overbevift om, at gjaelder det Magtftillingen, vil det danffe Folk ikke lade fin grundlovsmæssige Magtftilling trykke ned til et blot og bart Nil, men vil ogfaa vide at hævde fin Magtftilling ifølge de Rettigheder, det har ifølge Grundloven. At vi i Grundloven have en faadan Ret og en faadan Magt, hvorved vi kunne gjøre en provisoriff Finantslov umulig, tror jeg ligger klart for, naar oi læfe Grundlovens § 49. Vil den høitærede Regjering hævde fin Magtftilling ved at udftebe en provisoriff Finantslov og derved efter min Mening gaa udenfor Grundloven, maa det fløre Flertal af Befolkningen ligefaa beftemt hævde fin Magtftilling ved ifølge Grundlovens § 49 — og der ere vi alftaa indenfor Grundloven — at negte at betale Skatterne. I det Dieblik, Regjeringen udfteber en provisoriff Finantslov, er jeg vis paa, at det fløre Flertal i den danffe Befolkning ikke vil betænke fig paa at bruge Grundlovens § 49. Man vil møde med Indfigelfe paa Indfigelfe imod Udpantningsforretningernes Gyldighed, og naar man bafarer fin Indfigelfe paa Grundlovens § 49, gad jeg fe, om nogen Foged vil erklære en faadan Udpantningsforretning for gyldig. Hvilket et Virvar vil dette ikke føre til! Deri ligger netop Faren ved den provisoriffe Finantslov. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) hentydede til, at Rigsretten kunde blive den Afgjørende med Hensyn til Bedømmelfen af, hvor Magtens Lyngdepunkt flulde ligge. Ja, under visfe Forhold, f. Ex., naar man tænkte fig, at en provisoriff Finantslov blev udftebt og gif rolig hen uden at drage faellige Følger med fig, kunde maaffe en faa dygtig Jurift fom det ærede Medlem deraf udlede, at den maatte betragtes fom lovlig og ikke medførende Anfvar for den, fom havde udftebt den; men tænker man fig, at en provisoriff Finantslov og en provisoriff Tilftand fremkalder en hel Revolution omkring i San-